

Содржина

1. Бакнеж со вкус на сон
2. Белег на Судбината
3. Бидете Поети
4. Вековна Болка
5. Во името на Апсурдноста
6. Во името на целокупното лудило
7. Во некоја недовршена приказна
8. Во писокот на гајдата
9. Ги гледав синоќа Паганите
10. Ги цедам последните чисти мисли
11. Градинар
12. Да и Јас имав свој Сон
13. Додека коските ме оковуваа
14. Долго ги чекав некажаните зборови
15. Еден ден
16. Животни Рани
17. Идеа
18. Исчезна сегашноста
19. Јас ќе пишувам
20. Јас сум од другата страна на Сонот
21. Кога некогаш ќе бидам прав
22. Кога самотијата ќе те скрши
23. Милион прашања со милион одговори
24. Можевте да имате Име еден ден
25. Можете да поверувате
26. Навистина е тешко да живееш после смрта
27. Нагон
28. Научиме да простам, за да постојам и понатаму
29. Немојам на небесата да си ја најдам својата ѕвезда
30. Нужно ли е Јас вака Бабуњосан
31. Осама
32. Осамено немеење
33. Оставете ме да победам во вечноста
34. Оставиме

35. Песната е посветена за една ранета душа
36. Подарок од Судбината
37. Понекогаш
38. Последна Пролет
39. Пред сите глуви глобочини
40. Предполноќно чекање
41. Премногу е краток овој миг
42. Про'ртува некое зло семе
43. Проклетијата на Каил
44. Розеви приказни
45. Се возвиши со нови огнови
46. Се прашувам дали ова е Сон или Јаве
47. Сега навистина ми недостига мојата бесконечност
48. Сегашноста моја и твоја
49. Сенката на кнезот
50. Со чекорите мислите ги врзувам
51. Солзите не ги познаваат верите
52. Судбина
53. Така Нека Биде
54. Уморен сум од овој лош ден
55. Фрлете ме во јама

Наместо Предговор

Познато е дека она што не можеме да го достигнеме, не можеме да го замислиме; а тоа што не можеме да го замислиме никогаш нема да се појави во нашите мисли и ние немаме начин тоа да го воспримиме. Така, мислата воопшто нема воспримање во суштината. Но, ние дури не ја познаваме ниту нашата суштина. Јас знам и чувствувам дека зафаќам простор во светот, дека сум цврст, топол, дека мислам и други такви манифестации на делувањето на мојата суштина. Но доколку ме прашате за мојата суштина, од која произлегуваат сите овие манифестирања, јас не знам што да ви одговорам. Вие гледате дека самата Мисла нè спречила од достигнување на каква било суштина. Ние ги достигнуваме само манифестациите и приказите на делата кои прилегуваат од суштината.

И токму од тие причини не би зборувал повеќе, ќе оставам овие песни да зборуваат за мене

И за крај, зошто токму овој наслов..Од Мене за Вас..ова се на некој начин последните песни што сум ги исцедил низ мастилото кое Судбината го лиеше постојано, а Музите великодушно ми ги подарија.

Од Авторот

Никодин чернодримски

Бакнеж со вкус на сон

Бакнежот што ми го подари
 е со вкус на сон
 соленоста на твоите усни со допирот на моите
 станува најубавата небесна медовина
 помешана со нектарот на вечноста..
 додека те држам за дланките
 галебите пеат некоја заносна симфонија..
 сите мои копнежи
 сите мои надежи сега се пред тебе..
 нахраниме
 со силата која извира во длабочините на твоето срце..
 прегрниме
 со светлината на твојата душа каде трепери бескрајната топлина...
 ја чувствувам твојата покривка која полека паѓа врз мене
 некаде на рабовите е опшиена со зелен прав..
 прегниме
 и со прегратката да тргнеме према изворот
 каде животот низ весел клокот се раѓа.
 .знам,и знаеш
 дека тие патеки кон изворот
 се исполнети со мирисот на темјан и лавор...
 Ти ги подарувам јас моите бакнежи
 не како договор за сигурна иднина
 туку како завет кој само смрта ќе го избрише...
 не чекај да ти подарам ружа црвена
 посадиго твоето семе во моето срце
 и во таа трепелива градина
 секое утро
 со најубава насмевка
 бери ги најцрвените и најмиризливите ружи...
 кажими
 ако некогаш
 кога повторно планините ќе не разделат.
 ти дојдам во сонот
 носеќи го мирисот на свежо утро
 и на усните твои го залепам моето добро утро

кажими,кажими што ќе кажеш тогаш ...

Сега знам

дека вреди навистина

да започнам да ги рушам мостовите позади себеси...

ги имаше многу

но иднината која е пред мене е таа која го бара тоа...

Белег на Судбината

Сега сум без мртвол лач во очите
Осамата не ме поткопува веќе
И не скрбам толку катадневно
Но сеуште глаголам како гладен воин
Ти ми недостасуваш
Стани челник на моите недосонувани сни
Половина од стотина се
Во мене реви секоја нишка на врелото месо
Тој рев на гладно безумие се одбива од темнината
Некои ме нарекоа Свр од секакви сказанија
Но јас знам повторно во моето срце сирна месечина
Ме најде некаде во некое време
Мислев дека сонот го изгубив некаде во некоја бездна
Сега доаѓам кај тебе без скр и со сон во рацете
Ги познаваш свездите
Со живи искри ја гониш темнината од тебе
Ветриштата што вестители се твои,ти кажаа за мене
Од минатите столетија зачував семе за сеидба
Сиот вриеш од минатото го затнав со стврднат воздух
Нека се грчи во сознанието и нека се реди во невозможни облиција.
Кожата ти е златна,и затоа напати сонував грев-допир
Аште знам вистински белег ни стави судбината.

Бидете Поети

Бидете Поети..
 да,да..мили мои..
 да,вие кои сеуште мечтаете да станете Поети..
 но прво..
 престанете тогаш да бидете обични смртници
 зошто Поетите се Бесмртни..
 ноооо
 пред тоа, пред да тргнете по тој трновиот
 крвав и проколнат пат
 нурнетесе длабоко
 длабоко
 толку длабоко што во еден миг ќе го допрете дното на животот..
 иии..
 и на тоа дно ќе го најдете
 најубавиот
 најблескавиот
 и највеличенствен Грал на Инспирацијата
 некои го нарекуваат чудна луцидност...
 не се плашете
 испијте ја сета течност од тој грал без размислување..
 и чекајте
 можеби два,можеби три
 но не повеќе од една седмица..
 ќе блесни првпат на полната месечина
 инспирацијата..
 и ќе ви се отворот вратите на сите невидливи светови
 кои смртникот неможе никогаш да ги види..
 а вие мои Поети
 Шетајте
 Летајте
 Трчајте
 Пејте
 Смејтесе
 разговарајте со цвеќињата
 птиците
 камењата
 слушајте ја земјата како шепоти

прегрнувајтесе со свездите
 карајтесе со ветерот
 наслушнувајте ја најубавата песна на брановите
 и живејте го вечниот миг...
 ноооо..
 немојте за ова само ете така да им раскажувате на смртниците..
 тие ќе ве прогласат веднаш за чудак
 лудак
 и што ти не какви етикети ќе ви залепат....
 вие за сето ова низ стихови
 да Величенствени стихови раскажете им..
 и ќе видите
 восхит на нивните лица...
 и пак со првиот мрак
 вие живејте го вашиот подарен вечен миг..
 а тие нека одат во својата заблуда дека со денот се завршува...
 вие навистина живејте
 и не трошете го залудно мастилото
 и не ја скрнавте ја безпотреба белата хартија..
 бидејќи за вистинските поети
 најбесценета течност освен крвта е и мастилото..
 да бидете поети..
 сакани но и мразени
 воздигнувани но и проколнати..
 бидете Поет
 не до мигот кога ќе ве прегрне Смрта
 туку до мигот кога ќе ве прими Вечноста.....

Во името на целокупното лудило

Во името

На целокупното лудило околу нас

Се фрлам

Во чељустата на непознатото чудовиште

Којзнае

Моежеби е само паднат Ангел со скршени криља

Кој евего само ползи по земјава

И му предлагам

Заедно

Додека седиме бесцелно

На самиот врв од планината

Да ја гризиме сета околна темнина

Што ноќта така великодушно ни ја подарува

Да ја гризиме небаре е најблудната Курва од сите Темнини

Се смее малку цинично

Но сепак му течат лиги

Рече

Мислиш дека така ноќта ќе ја направиш пократка

И,дека спасот ќе го најдеш во денот

Та исто ти е

Лудилото трае

Деноноќно

Па затоа

Немој во името на лудилото

И светлината да ја голташ лакомо

Така само ќе го потрошиш целото неродено време.

Да

Во името на целокупното лудило

Не правиго тоа.

Во некоја недовршена приказна

Во некоја недовршена приказна

Сенките

вечниот страв во очите сеуште ја носеа агонијата на ноќите..
и чекаа да запеат третите петли
барем да го видат оловното сивило каде се цедеше секоја тага..
но да го оставиме сега тоа...
над градов сеуште се движат заскитани сенки
напати само воздивнуваат
напати очите им бабрат до прскање
а напати се молчеливи..
ги слушам како тупотат
небаре копита имаат а не нозе..
и сакам да им кажан
што е што сте збеснале
зарем и вам соништата ви ги убиваат секогаш..
полека..
Перун ќе ви го симне крстот од грбот
и ќе станете слободни летачи..
и ветерот полесно ќе ве расејува насекаде..
полека..
кога ќе испари талогот од човечката тага
што ви натежнал во утробите
ќе знаете за што ви зборувам..
јас сега ќе ве оставам
и ќе се возвишам
и возвишен ќе патувам се до старите Пагански Векови...
Патувај
патувај кон недостижните височини на небото
ми зборуваше Ангелот
потрошената лушпа оставија нека се згрчи во ладната соба..
патувај и не се плаши..
ми зборуваше додека ја земаше топлината од мојата дланка..
Белата огненица ќе те натера да го доживееш невозможното..
и ќе те однесе до праисконот..
а тие кои те сакале
ќе залипаат по тебе од длабочината на своето детство..
всушност

јас сега само молчам
додека го гледам како се формира свездениот грозд
а ноќта минува во нова ноќ..
со голиве раце ги допирам врвовите на планините
и се восхитувам на креаторот
како создава од празнина волшебен настан кој не зближува...

Вековна Болка

Векот веќе станува тесен простор
За болката која се издолжи
Во бездните на Душата
И секогаш воскресната од шушкањето на лисјата есенски
Малку утешителни се капките од дождот
Кој се лизгаат по валканите улици
Каде
Не се слуша ниеден Човечки глас
Само, шиштење, небаре змии лазат насекаде
И по некое тивко кашлање
Десно од дождот, болката е поголема
Низ засипаниот лелек истурен на гробот
Каде вечниот мрак си поигрува со напишаните имиња
И ја милува Земјата
Таа вечна ненаситна иловица за крв
И свежо младо месо
Болката не зборува
Само крцка со забите скоро сронати од јадот
Позади прозорите
Кои се само бариера до слободата
Каде
Каде дилемата се плоди низ кукавички мигови
Каде ли е сега таа молитва
Или подобро кажано победа над земјата
Која процепите од времето ќе ги затвори
И Векот ќе го смири
Течението ќе го стори нормално

Во писокот на гајдата

Во писокот на гајдата
 Животот повторно зароби уште еден чекор
 Со надеш
 дека така ќе се смират дамарите
 Со надеш
 Дека таа невидлива птица на звукот
 Ќе го разгори оганот
 Кој ќе ги изгори сите изртени корења на злото

И писна писокот, над алчноста, над безумието
 Над тие суви беспатици
 Каде мртвата трева ја храни безнадежноста
 И скаменува се што е полно со гнев.

Не разбирате нели
 Само претпоставувате
 Но сепак, не го трошете залудно здивот
 Не разбирате нели
 Дека со вашата безгласност
 Само пропаѓате во кратки сиви соништа
 Оние кои немаат ни почеток, ни пак крај

Ако не разбравте
 Тогаш слушнете го утре
 Скитникот
 Кој ќе си ја каже маката со кавалот
 Како се враќал во минатото
 Како со рапави воздишки го трошел времето
 Растегнуваќи го така
 Мртвилото на дните до бесконечност

Сепак молчам
 И за себе, и за вас
 Наслушнуваќи ги далечините
 Како плачат мислите
 Додека во далечините плачи ноќна птица
 Која го слушна писокот.

Ги гледав синоќа Паганите

Ги гледав синоќа Паганите
 го повикуваа здружно Богот на Оганот
 им требаше...
 Љубовта да изгори
 омразата да се пеплоса,...
 бучливоста во утробите им влезе
 се пресоздаваа во својата пламеност
 и пиштеа заедно со земјата..
 пред тоа пиеаа
 пред да пиат со вино се полеваа..
 и.кругот на почваа го изгазија..
 над нивните глави
 адот им се смееше
 и Блудница со полни боски им донесе..
 да ги напои пред полноќ
 да ги покори..
 некои потајно проколнуваа
 и сопствените сенки од земјата ги тргааа..
 се пламна пред зорите..
 изгледаа како преморени скакулци со подгорени крилца..
 вудвосани и полупијани
 отидоа да се помолат пред Куќниот Светец
 а потоа во Месната Црква да се исповедаат
 и Благослов да примат..
 во нивните изгниени гради...

Градинар

Во синилото на моето око е сплетено целото неслучено време
Заокружено со сите родени копнежи
Во средината сме Ти и Јас
Озарени, без грам страв во срцата
Громовите пробуваат одвреме навреме да не исплашат
Водите да не однесат
Оганот да не изгори
Попусто е сето тоа
Мојата Љубов веќе ја припрема најубавата тишина
Среде Смарагдната шума
Знаеш
Има илјада и една слична шума
Но ниедна не е блескава како нашата
Знаеш
Дека е така
Бидејќи Ти си таа која ја создаде
Јас сум само грижлив градинар
Кој ќе те чека во Вечноста.

Ги цедам последните чисти мисли

Ги цедам последните чисти мисли
Во таканареченото, кралство на изгубени души
За кои вие мислите се недостојни за почит
И дека нивниот јад сам од себе се створил

Ех, кога би можеле да го прерипнете нивниот мрачен очај
И да си го исплакните срцето со сопствени солзи
Белким тогаш, ќе станете екими на нивната болка
Припремајте ги така за Бесконечноста

Но не е така запишано
Вие и виолината не ја слушате
Како нежно и таинствено
Со меки ноти плаче на Булеварот за тие души.

Барем нокта не им ја обеспокојувајте
Каде одат на гурбет, да спечалат некој драм јад
Кој ќе ги јаде во денот одвнатре
Во тие мигови на проклетство.

Во името на Апсурдноста.

Полека се пластеше темнината
 Додека единствената Свезда во својата пресмртна агонија
 Бараше сопатник
 Ветерот и дошепна отспротива
 Кажија својата исповед
 Јас ќе зашушкам, а ти ќе писнеш со олеснување.

Грмотевицата се разнесе бесно низ ноќта
 И поројот почна полека да ја лижи раната на Свездата
 Потеклоа тогај шурките на млаквата надеж
 Мрмореше
 Не сум толку проклета да умирам без својата младост.

Натоварен со студ и глад, по беспатјето чекори стар Гавран
 Со својата нервозна болка ги вкочанува и планините
 И жали, и ги напукнува наоколу стеблата
 И ја крпи зелената магла, сетне падна на грб
 Крвавата рана во Свездата гледаше, небаре е огледало.

Го повикувам минатото, пееше низ писоци танки
 а околунего, се преплети, се испомеша секоја смисла на постоењето
 и го тргна од сонот, и ги отвори очите со исчекување
 го натера да помисли, можеби тука лежам еден цел век
 снегот, снегот го прекри инего, и неговата свезда.

И сето ова
 На мигови е смешно
 Но
 Сепак е создадено во името на апсурдноста.

Еден ден

Со мирни очи ја гледам земјата
Тивко и шепотам додека таа пие влага од моите стапалки
Добро..повторно и шепотам..добро е што сега ти знаеш дека не сум
Проклетник
Добро е што знаеш дека не сум виновен

Добро..е повторно шепотам
Сега и небово не е така сиво и тешко
А од другата страна на кожата злото етего саде пишти
Седнал на трonoжец та чека пустињакот

Спиете ли,ги прашувам сенките кои скитаат
Или и понатаму како говеда чекате смрта да ве заколи
Ајде,ајде бегајте.и по двеста години на внуците стравот од смрта ќе им го
дадете
Или и понатаму само туѓа крв ќе се наголемувате

Ех..сега коските ми бес тежина
И со мирни очи ја гледам земјата
А сенките..некаги неѓа се прогонуваат меѓу себе
Та само дамки ќе станат еден ден.

Јас ќе пишувам

Умирам за песната што сакам да ја создадам
умирам во песната што ја создавам
умирам низ сите песни родени ненапишани
и којзнае
дали ќе ги напишам сите лица на смрта...
ќе пробам ако животот посака да одам низ камењаров
и бигоров што го има насекаде
да со секоја стапалка ми ја цеди крвта...
сега се раѓа новиот ден
има време до полноќта..
јас ќе пишувам...

Идеа

Тој што го немаш во мислите
го немаш и во зеницата на окото...
Идеа..
колку интересен збор...
чувствувам дека сум доведен овде
и осуден на најсуровата казна...
Живот..
судијата наречен Судбина
можеше да ме осуди да бидам...
Хамлет..
или пострашно ..
Годо..
или уште пострашно
ситен дел од Ништавилото
каде името нема никакво значење..
ама ете ја избрала оваа временска Димензија
и среќен сум
што сум Човек со Сопствена Сенка..
малку сум осамен..
но Тишината има милост..
поспоро го троши моето време..
време во кое имам име...

Да и Јас имав свој Сон

.....Да и јас имав свој Сон
 ...слушнете сега, ќе пуштам подземни жили покрај Дабот,и ќе се сплотам...
 А вие кои сте далеку од своите гнезда,ќе се заплетките.....
 ----во утрешната свадба каде скрбта ќе се јади лакомо....
 Не,не ги носете вашите железни заби,сверот нема да реви за нас...
 ..вие самите со нашите влажни муцки само ќе ја проколнуваме суровоста
 на судбината...
 Вејките и лисјата со гниежот ќе не препокријат сите,ама тоа ќе биде
 покасно.....
небидете нерешителни во чекорот,не чека на свиокот Зоографот.....
 Ликовите на каменот,на земјата,и под кората на Дабот да ни ги фтисни....
 ...млака утеша ќе ни даде,само да знаете,распуштеница на боските свои...

Аште да ме оставете уште малку да го вртем вретеното на времето.....
 Оганот ќе го почестев со солзите,во водата ќе ги истурев гревовите.....
 ...малку ќе се прпелкав,малку ќе се заплеткував во сончевиот лач.....
 И ќе претрчував понекогаш по планинските ледини како млад волк.....
 ...и ќе болскотев како утрешното сечие виножито....

ех...си го бришам сега челото со дланката...
 Името не ми го знаевте.....
ама на мојата свадба дојдовте...се наведнавте како сенки гледам..
 Молчите....чекаќи мојата последна свезда да ви се спушти на дланка.....

 Да и Јас имав свој Сон.....

Долго ги чекав некажаните зборови

Долго ги чекав некажаните зборови
И можеби затоа ја прикleshтив тишината
Силно
Скоро до болка
Зборот, или зборовите
Кој нема да ми ди го даваат вкусот на заборавот
Зборови
Кој така едноставно, бесмислата ќе ја претворат во смисла
Кој ќе ми кажат
Дека навистина и Смарагдиот свет постои
Дека темнината на ноќта е другата половина од Живот

Ја прикleshтив
Со наједноставна мелодија
Од неколку акорди
Ја прикleshтив во собата каде што живеам
Само една половина од животот

Молчев меѓу Јудејците

Додека коските ме оковуваа
 Се грчев во себе
 неможејќи ни човечки да се исклештам...
 Грутки од сув воздух голтав додека копав по земјата
 Проколнувајќи ја
 додека таа злокобно си поигруваше со сето неродено време..
 Едно е да молчиш покорно
 друго е да се разјадуваш од сознанието,и кажував...
 раснев во твојот овоземски свет
 во присвоената кука каде Јудејците се распостилаа секојдневно
 не копнеев по злато како нив
 ни пак на Блудот се радував.....
 не словееа
 туку кркореа некако матно радосни
 кога пееа,пееа грозна песна за победата
 и сопствената горделивост ја величеа....
 но таен вестител се јави
 и без да те праша на полна месечина ми прослови...
 овдешните луѓе меѓу кои си
 немаат корен,а немаш и ти корен меѓу нив..
 оди,оди таму каде што Блесокот на Свездата ќе те грее..
 оди,зошто мртвиот лач во очите ќе ти всадат..
 не скрби веќе..
 породот за кој мислиш дека е твој,не е твој..
 оди,и заколни се пред Олтарот Повторно...
 оди,изморен си од лагите во кој те оковаа.

Животни Рани

Сето ова нека ви заличи на искината приказна
Или пак осаменичка воздишка
Но знам дека шурките со небесна светлост течат
Без да ги разберат тие кои безделничат
И тие кои пајажината на сонот им ги бриши сите сеќавања

Не сонувам
Ни пак себеси се лажам со сето ова
Ни пак сум исплашен
Ни пак сонот зелен ме мами.

Пред да се одела без морничаво офкање
Без да кашлам и викам со солзи
Само со разбушавени мисли во најдолгата ноќ
Ќе цицам медоносно млеко од боските небесни.

И со склопени очи ќе гледам
Како сите сонувани соништа крај мене се протегаат
Како земјата со небото се вразува со линија без гнев
И како времето се знае за сите.

И тогаш би ви кажал од далечините
Дека се капам во светлината
Но виното и светата вода ќе напишат..молчи
Така најдобро ќе ти ги излекуваме раните од животот.

Исчезна сегашноста

Во сите предавства и порази
Кои дојдоа и заминаа
Исчезна сегашноста
Негледаќи како се губам себеси
Остана
Да тргнам
Напред
И некаде во некоја сега
Ненапишана приказна да се пронајдам
Сеедно
Дали таму ќе губам
Или само ќе љубам некоја курва
Која ќе има повеќе храброст од мене
Да ги кажи сите соништа на моето рамо

Јас сум од другата страна на Сонот

Јас сум од другата страна на Сонот
и ти поагам да се разбудиш
кога навистина ќе се разбудиш
ќе сватиш што се случува.
И ќе прашаш
Кажими
дали навистина јас спиам
или сум будна
Јас само ќе ти одговорам
не
твојот вистински живот сеуште спие
а ти си будна само во една реалност
збунето повторно ќе прашаш
ништо не те разбираам
Јас повторно само ќе ти одговорам
за да ме разбереш
пробај прво да ја разбереш пеперутката
како спие во својата чауира
но кога ќе излезе
погледнија коку е среќна и весела
што вистински започнала да живее.
Ете тогаш ти вистински ќе се насмееш
А јас ќе се израдувам

Кога некогаш ќе бидам прав

Кога некогаш ќе бидам прав
 Кога некогаш ќе бидам пепел
 Кој ќе го разнесуваат лудите ветриња
 Се до бескрајното небо
 Каде птиците ќе ја пеат мојата тажна песна
 Која сега срцето ја пишува
 Ти
 И сега
 И тогаш
 Ќе бидеш најубав стих
 Во најубавата песна

Кога некогаш ќе бидам прав
 Кога некогаш ќе бидам пепел
 Знам дека небесните судии нема да ми судат
 Што повеќе сакав да ме сакаат
 А не само да сакам
 но ти
 и сега
 и тогаш
 во бескрајното небо
 помеѓу звездите
 каде виножитото со боите ќе ти раскажува
 дека пробав да те сакам.

Кога некогаш
 Се ќе помине
 Само воздивни
 И кажи на ноќта
 Дека сепак
 Небев само стих
 Не бев само песна
 Да
 Кога некогаш ќе бидам само прав
 Кога некогаш ќе бидам само пепел.

Кога самотијата ќе те скрши

Кога ќе ја тргнеш пајажината од заборавот за нашето небо
Во твоите кошмарни сништа заприго времето
Избришиги сите солени солзи кои ти течат
Пред огледалото на вистината признајги сите порази.

Кога самотијата ќе те скрши и тагата од душата бигори ќе корни
Погледај во далечините каде забораените светови сеуште плачат
Погледај низ прозорот на срцето и слушниго липтежот на ноќите
Таму немо свери вилонината за моите неродени утра.

Кога сите ветришта што сал немир носат во бездните се смират
Ти, не пишувај повеќе во книгата на лагите величенствени зборови
Кога црната гавранова стрела те погоди како казна
Не му врти лице повторно на злото, со крвта твоја ќе си поигра.

Можете да поверувате

Земјата е како леунка
 Ќе и стежни млекото
 И ќе го подои некој кутар Човек
 Та после ќе го прегрни засекогаш
 А тој
 Прво малку поцрнет
 Што од мака,што од болештини
 Ќе се наведне
 Да ја целувни
 И
 Ќе побрза лутата крв
 Да ја смири на снагата нејзина
 Како Мајка ќе се израдува
 Дупаниот опинок ќе му го соблечи
 Ќе му прости за се
 Ама буквално за се што и сторил
 Та ќе му каже на грчот од ветерот
 Кој стоел во тупаницата стуткан на страдалникот
 Сега си слободен

Можете да поверувате дека е вака
 Или
 Да не верувате и,
 Да го заробите ветерот во грч
 И да чекате
 Иловицата да го ослободи
 А вие
 Без здив
 Ќе гледате како стравот бега од смрта
 А вие
 Без здив
 Со мртов сон
 Ќе се ширите до Бескрајот.

Можевте да имате Име еден ден

Можевте да имате Име еден ден

Име кое и дождовите во следните столетија ќе ви го плетеа со своите дождовни нишки..

можевте и понатаму со месечината да танцувате.

можевте и со поглед

да ги премерувате далечините на реките и планините.

можевте секогаш да ги храните вашите внатрешни гласови кои го будеа болскотот во вашите очи..

можевте и кога ноќта ќе пукаше

вие да ја сошиете..

можевте тајните во вашите очи да ги сторите видливи..

можевте пламено да глаголите

и во своето врело пијанство со блудници да се прегнувате а никој да не ве плука..

можевте одеждите на Вечноста да ги носите..

Можевте и понатаму да бидете Поети

ама тргнавте по Славата..

и сега само кркорите неразбирливо..

Живи сте ама веќе не сте долги како Вечноста..

живеете сега во ноќта

со сув здив бараќи ја

повторно онаа пламена река која тече од кај Музите..

барате

повторно лачот на месечината да ве огрее..

ама ете,ве повлече маѓијата на лажните почести..

од овој стрмен камен ве гледам

како веќе не сте поклоници на вистината..

можевте да бидете Поети

но паднавте во глобочините

и сега со сенки се дружите

напати на дланките гледате

исчекуваќи дека некаде таму

ќе видите збор роден во занес..

не плачете сега што Музите заминаа далеку во пустината

да плачат за вашата смртност...

сега повторно сте тоа што бевте кога се родивте

смртници

кои еден ден пепелта ќе препокрие се ваше..
па и вашите писанија
кои немаат веќе здив од Вечноста.

Осамено немеење

Заминувам од оваа лага со кој е украсен светот
И милоста,и немилоста ги вкусив во бескрајното море
Останаа спомените од бакнежите во празнотијата
Болката како аждаа ме јаде
Скокаат порои од емоции нејасни,напати конфузни
Затемнет превез сплетице сенкиве
Виножито на ништожност и јад во далечината се формира
Мојот живот се сведе на збир на грешки
Многу надежи се на парчиња искршени
Ја сега неможам да плачам со зборовите
Јас сега само ќе немеам

Навистина е тешко да живееш после смрта

Навистина е тешко да живееш после смрта

Иако некои те проколнале многу одамна

Во просторите на навечерината

Да станеш господар на мракот

И да брзаш кон бездна, со згрчени прсти

Навистина

Тогаш и под себе, и пред себе, и зад себе

Патуваш само во мрак

Навистина

Тогаш твојата обеспокоена потсвест

Те издига со молитва над злото и бедата

Гледаќи

Како се расплинуваат, во сопствениот страв

Тие кои те проколнале

А ти

Под закрила на сите изминати векови

Како порабен облак

Заминуваш заедно со семоќниот ветар

Позади месечината

Каде е договорено или предвидено

Широчината на бескрајот да ја видиш

Без да се грчи душата

Навистина е тешко да живееш после смрта

Милион прашања со милион одговори

Што ако светот на нашето постоење
е само еден незавршен Божји сон
тогаш
зошто секогаш сонувачите не се разбрани и сватени
што ако сонувачите се само неговото продолжено постоење....
сонувачите го знаат одговорот...
животот е најкратката приказна
која Бесконечноста ја раскажува во само еден здив
кој нам приказната е мерена со години
на Бесконечноста е краток
само еден миг...
што ако ние немаме почеток
немаме минато...
кругот во кој се вртиме постојано
е вчерашниот крај и почеток...
што ако времето е само судија
кој пресудува кога ќе ја најдеме вистината...
бесцелноста е само казна на тоа погрешно барање...

Нагон

Темната модрина на небото, конечно
 Ја прекри недовршената врвица
 Со камења и трње
 А тоа беше доволно
 Шушковиот здив над рацете премрзнати
 Кој доаѓаше од волчјите катници
 Да не се повторува во неродените дни.

Остана само некое бледо сеќавање
 Под едниот сид на урнатината
 Со некоја леплива топлина без свој мирис
 И сенка која само лелекот и кажува дека постои

Ете тоа е сега целосната слика на судбината
 На една или на еден скитник
 Кој ги распарал животот на половина
 Прекриваќи ги предвреме
 Со лилава пајажина на старост

Тој
 Понекогаш таа
 Се исправаат, но подгравени
 Повеќе замислени
 Пред новите битки без сеќавање
 Пред да се стемни
 Потонуваат во заклана вселена
 Сонуваќи мртов сон
 Во кој нема болскав цвет
 Ни пак Сончева светлост

Тоа
 Тоа е само нагон
 Кој си поигрува на нивните лица.

Научиме како да простам,за да постојам и понатаму

Празнината помеѓу Земјата и Небото сега ја исполнувам
 Со стопен смарагд што го најдов на дното од душата
 Измеѓу,редам стотици нежни виножита
 И полека ја сликам иконата на сродната душа
 Во слаткава игра ставив и нежни молњи
 Над ликот сеуште нејасен гледам стои сончев круг
 Бездруго,оваа е таа мојата неотгатливата половина

На трпеза,низ дожделицот ја канам со капинов сок
 Додека нежно треперат лисјата од сребро
 Сега е само одраз на далечен оган
 Не навистина
 Не е таа заборавена светлина која истекува од шурките на Вечноста
 Поинаква е отколку што вие мислите или знаете
 Таа е Бесценетиот Александров камен на навечерината
 И меѓу живите е

Ја доживеав во лесна езотерична состојба
 И кажав тогај
 Јас сум твојот роб на воздишки
 А ти возвишме,над сите заборавени зборови
 Го повторувам ова и денес со својот вчерашен глас
 Сите
 Сите испокинати нишки помеѓу нас врзиги
 И научиме
 Како да простам
 За да постојам и понатаму
 Крениго,како што го кревав и јас пехарот златен
 Пиеќи ги сите заборавени здивови

Ако не друго
 Насмевни ми се
 Недаваќи судбината да ја надополн сета моја тага
 И биди мојот одраз во огледалото
 Насмевни ми се
 И недавај по вторпат да станам Орфеј.

Страшен Пород

Немојам на небесата да си ја најдам својата свезда
 можеби затоа што нозете ми се скаменети тука на земјата..
 но ајде
 ќе се прекрстам со горчлива смеа
 пред сите овие черни порои кои се сливаат..
 и белким така ќе се извишам малку.
 ама ете
 страшниот пород
 со своите черни заби ми ги глода и коските
 а потоа небаре се пеперутку
 се завиткуваат во кожата на јагниња ведеќи се пред крстот..
 хм..
 во едно сказание прословив
 кога клепките ќе им натежнат од сите пеплосани соништа
 кога влакнецната на кожата ќе им се спржолат
 ете тогаш саде во туѓи куќи радост ќе бараат..
 стопани свои никогаш не ќе бидат..
 некаги..
 стојам каменосан спроти овој ноќен ветар
 радосен
 што овој налудничав ден измина..
 нека, зимскава магла сеуште ја крие секоја тајна..

Нужно ли е Јас вака Бабуњосан

Нужно ли е Јас вака Бабуњосан...

...да гледам како од гради вејки ми раслистуваат..

Проклета да си..од мирисот и сонцето напукнува..

Обземен сум од тага..но не им се предавам ни на зелените магли..

Се разјадувам навнатре..проказа лоша си

Замрсени врвици околу рацете ми намота

Да клечам,да барам утешение,и спас од твојот грев

Слушај,предание пишувам..Јаглика пролетна станувам

Чекај..утре со мирисот ќе те прегрнам

Пред срцево врати од кедар изделкав

Да невиде роб на воздишки,и девствени воздишки

И чудно живеалиште на очај

Но чекам..далеку си..таму каде што очите не бабрат.

Секако

Со воздишка го совладувам времето

И се спровирам низ столетијата

Ти,да бидеш и понатаму мојота прва Ева.

Осама

Споуловеноста го збогатуваше разумот со нови димензии....

Вознесен во воскресениите на живите....

Напати ја кинев облеката од себе....

Се заплеткував во јазол...

Се одрекував од себе,се преобразував во ништовност...

Обземен ли бев од убоста на смрта...

Од тоа братство во бесконечието....

Каде го немаше матното минато..

Ни пак исчекуваната иднина...

Колку пати се надраснував себеси тогај....

Осама...

Не беше болештина...

Или проклетија.....

Осама...

Фанатично бегство од светот...

Попарени огнени виори..

Осама..

Прочистение од грев....

Замислено светилиште...

Осама...

Животворен Јуда во преширока риза...

Без болскот...

Ни жив ни мртов...

Во осамата...

Не го споменувајте..

Не го сожалувајте...

Го милуваат и демони и ангели..

Тие небесни богови на неговиот живот....

Проклетијата на Каил

Проклетијата на Каил ли ми течи во вените
што се чувствувам дека сум заробен во сета оваа Слобода..
та
Сега,опкружен со сите светови околу мене
мислам,зошто е оваа болка толку голема...
таму
горе на Кулата седеше Музата и молчеше.гледаќи ме
знаев што сака да праша
но одмолчи во првиот миг..
по само неколку изминати мигови ме праша..
зошто си тажен..
ќе ти кажам,но несакам ти да бидеш тажна...
и реков...
кажи...
перото веќе силна болка ми прави...
ако,рече насмевнуваќи се..
тоа значи дека течат најубавите зборови
но сепак,ти сега.оставиго..
еве,нека биде еден ден
една недела,еден месец,една година...
нека биде онолку колку што треба..
ако рече и продолжи даг леда некаде во далечините

Премногу е краток овој миг

Премногу е краток овој миг
за да го опишам моето исчезнување...
патоказите на моите патеки веќе ги нема...
на хоризонтот
веќе не се слушаат брановите на душата...
само ветриштата што дуваат од ладниот север
зборуваат без солзи во себе...
еве, ќе заставам тука
токму тука
и со немиот поглед на некој облак ќе напишам...
таму каде што се спојува небото и земјата
таму ќе го оставам моето последно парче од срцето...
таму тоа место се вика тивка вечност....

Предполноќно чекање.

Вие покријтего разумот
 Зошто Јас го избришав сјајот на свездите
 Вие и понатаму кажувајте немораше така
 Но сепак морав со благ занес во очите
 Морав
 Светот околу нас е веќе измиен од мудроста
 Дека е така
 Сиромавиот знае за коренот на се
 Кој е подлабок и од животот насаден
 А Богатиот шепоти молитва од книгата на црниот Калуѓер
 Нејсе
 Само се плашам од подмолноста на треската
 Која евеја со побивен глас прашува
 Кога ќе станам повторно дел од ноќта
 За таа
 Да ми удри силно во ноздрите
 И да се склупчи во лушпата на сонот мој
 Не би се кинел попусто со апежи
 Зошто сенката ќе ме фати и за нозе и за раце
 И ќе речи
 Биди буден на полноќ
 Повторно ќе го бришиме сјајот од свездите

Заспивам, со чкртање на коските
 И шушкање на кожата
 Чекајќи како Габер на виулица
 Да се одвојам од огненицава која се снови во крвта
 И да погледнам
 Некаде пред полноќ што се случува во вековите.

Пред сите глуви глобочини

Додека усните ми пукаат од сите суви молитви
За копнежот по нешто што сеуште беше без облик
Јас молвев и полека ртев во сите височини
Но некаде позади небаре се опашки скапани
Се влечеа сеќавањата, ах ти проклети сеќавања
Од сето тоа
Ноздрите од пламен ми гореа
Мракот напола ме пресече
Живите прозирни сенки се кикотеа
Ме однесоа
Пред сите глуви глобочини
Интересно
Сето ова е надвор од сите парадокси
Јас бегав од животот
А смрта бегаше од мене
Заод е
Но усните сеуште ми пукаат од сите суви молитви
Во сета призрачна светлина на свеќите наоколу

Про'ртува некое зло семе

Збеснала ,здивела иловицава
евеги и суводолиците ќе рикаат утре
А таму
Каде што сега дабјето не шумолат
Срните плачат катавечер
Претчувуваат про'ртува некое зло семе насекаде
Амбарите душа збираат,гладотија ги плаши
Кокичињата исплашено сиркаат
Се расплинуваат трагични мисли
Од сето ова само тагата онемува
Која етеја чека ветар да ја однесе далеку
Каде денот уште во раѓањето не поцрнува
И каде нема да биде барана
Јасиките кутрите
Во трепелив грч се стуткале
Гледаќи како
Збеснала,здивела иловицата
Некаде и црвеницата
Та како душевадник се смее

Понекогаш,само се смеам

Останав и понатаму да бидам
 Мало дете кое навечер седи на прозорот
 Врзуваќи ги ѕвездите со свои стихови
 Понекогаш
 Само се смеам на сето тоа
 Понекогаш
 Само плачам поради тоа
 Но понекогаш
 И двете работи ги правам заедно
 За да ја насмеам Месечината

Знам,таа нема слух ни за музика,ни за поезиа
 Но сепак заедно и се восхитуваме со ноќта
 Неуредна е,со разбушавена коса
 Но ветерот ми шепоти дека Јас повеќе детињасто сум играл со прамењата
 Се смее слатко
 Исто како новите стихови кога ќе ја видат белата хартија

Кога се одмара,заедно со сонот и зборуваме
 Немој да ме сакаш,те молам
 Твојата треперлива душа не би издржала
 Да,ниеден бран од мојата бура која беснее во мене
 Твоите усни не би посакале ниедна капка
 Од мојот пекол кој клокоти во срцево.

Не Душо,ти не ме познаваш воопшто
 И незнаеш како е да се смееш
 А парчиња од душата да летаат насекаде
 Затоа можеби
 Останав и понатаму да бидам
 Мало дете кое навечер седи на прозорот

Подарок од Судбината

Како подарок Судбината
Ми го подари животот
И во првиот плач запиша се што сакала
Мислам дека побара да направам Галерија
Мала или голема
Тоа зависело од мене
Со многу ликови, повеќе лажни, помалку вистински
Со многу бои
Повеќе темни, помалку светли
Со многу музика
И само едно единствено Танго
Кое би одиграл наместо збогум
Играќи заедно со сеќавањата.

Песната е посветена за една ранета душа

Простими што како некогаш не се смеам
Ја изгубив насмевката некаде во некои празни булевари
Не не повторно те лажам
Не ја изгубив ми ја украдоа дрски скитници

Простими што како некогаш очиве не солзат
Пресушија од ветриштата што дуваа така бесно
Јас само стоев силата нивна ја мерев
Мислев дека сила имам како некогаш да им се спротиставам

Простими што како некогаш не пеам песни весели
Дневникот во кој ги запишував водата го однесе
Сега на песков ги запишувам но брановите секогаш ги бришат
Само понекогаш галебот ќе ги прочита и од нив песнат тажна ќе испее

Простими што сега така жално молчам
Зборови веќе немам ги потрошив во викотниците секојдневни
Некогаш беа прегласни и за мене
Сега само шепотот ми остана еве знам дека јаворот сме слуша

Простими навистина простими за днине што така со празнотија ги полнам
Немам веќе желба ни во сонцето да гледам
Немам веќе желба ни со месечината да другарувам
Го потрошив секој миг сега ми остана само да чекам

Оставиме

ми остана уште една златна монета
ќе ја оставам на полуотворената врата од иднината..
оставиме
гледам си станала жена чума
која сега клечи на колена пред некој нов Бог..
иноверка која се губи во мракот..
всушност
со црните нокти гребиш по срцето..
знаеш
те чека модра пролет без песна..
и празни очи без солзи..
не кобам..
зад тебе се сноват сенки со подадени раце кон тебе..
и ти глаголат рапава песна..
бесплодна си
бесплодна си за нови сладострасни мигојављенија..
не кобам навистина..
само слушнав како судбината ти глаголеше..
о како проклето бесконечие те чека..

Оставете ме да победам во вечноста

Нека ова сино небо
се смилува над оние
кои ни Еоните
неможат никогаш да ги научат
да сакаат со отворено срце и чиста душа....
јас ќе ви откријам една тајна...
ги отфрлив сите кругови околу мене
ги изгорев сите клетви што ги фрлија
ги препознав сите бакнежи на фарисејците
нескам повеќе лажни насмевки...
не ми е потребна повеќе борба со мртвите спомени...
раскинетого сега моето парче небо
тоа утре ќе се создаде повторно за мене..
победивте во мојот живот
оставете ме да победам во вечноста...
телото ќе го оставам на сенките да се радуваат...
со тивкиот шепот по патеката одам
таму каде што душата мирот го има...

Се прашувам дали ова е Сон или Јаве

Се прашувам дали ова е Сон или Јаве
те чувствував невидлива исто како ветер
чекориш покрај мене..

некаде

над нашите глави треперат сверите на невидливото постоење..
низ солзите на времето гледам како танцуваат самовилите.

во перуниките

своите сништа ги оставаат

и како вљубени срни

на површината од вечното езеро

каде се капи и нашата младост

со таен шепот шепотат

роморот на новата ѕвезда го припремаат...

без грев, со света крв во себе..

во ѕвезден прав завиткана

со вистина благословена...

ете така

низ шепотот на вечниот живот се раѓа нова ѕвезда..

за ова знаеш и ти

знам и Јас, дека во твоето постоење

сеуште се крие приказната

за нежното буђење од тивкиот сон

со вкус на ванила..

чувствувам, некаде во скриените дамари

татнат вулканите на страста..

зарем не...

твојот килибарен поглед зборува јасно..

ајде..

отпеја твојата најубава сонета за љубовта

слушајќи ја тишината

како ти раскажува за најубавото пурпурно утро...

Розеви приказни

Јас и денес живеам во сон
Зошто сонувам сеуште за двајца
Живеам во облаците
Иако не сум поканет од никого
Живеам покрај тој небесен пламен
Кој секогаш ме грее додека седам стуткан
Во проклетава тишина
Не сум спремен за да се осветам
Бидејќи и немам причина за тоа
Јас и денес живеам во сон
Зошто сонувам сеуште за двајца
И во сонот и понатаму пишувам
Розеви приказни.

Се возвиши со нови огнови
(песната ја посветувам на мојата Сестра Ленче Трајкоска)

Во одајата стојам
Молвам молитвено и солзам
И на усните сеуште името на Христос го носам
И те прашувам
Како да ја убијам чумата во мене

А ти се возвиши со нови огнови
Го завитка проклетие то во црнило
И плачеше
Бев сведител на ова
И од среде пепелиште повторно на прагот ме донесе
И утешение и заштита ми донесе

Сега си знам
Во зеницата на моето око поголема од старата тврдина
Ми прослови
Отплеткаји твоите песни, нека липаат своната далечни
Биди повторно како некогаш Ангел меѓу Демоните
Јас ти ги гледам сега повторно линиите на дланките
Јас ти го гледам повторно ликот

Ајде
Повторни ми прослови
Чинодејствувај, ако сакаш во вечен живот да влезеш
Чинодејствувај само
И не се труди да го сватиш неспокојството на крвта
Тоа е големо како Судбина
Само тоа разбери
Прословуваше седејќи до мене.

Ми недостига мојата бесконечност

Сега навистина ми недостига мојата бесконечност...
и сите нејзини трепери..
и кажувам од тука..
од другата страна на бездната...
не сум повеќе ѕвезда која чекори во твоите простори..
и можеби затоа летото нема никаков сјај.
во есента нема шум..
и зимава само со магли е прекриена..

Сегашноста моја и твоја

Пишував брзо со прстите
мигот недојден лакомо исчекуваше да ја завршам
за тој потоа жедно да пие од тие зборови

Сегашноста моја и твоја
Се исполни со многу иднини
чедни и жедни
минатиот миг само што измина
усниве испукани ги стори
ја роди зората во тие крвави бразди
какво насилство
chedно и жедно
се будам се будиш
чекорам и чекориш
мрачни се долините
високи се планините
но пиеме од гралот во мигов
chedно и жедно

Сенка на Кнезот

Ја стегав цврсто цигарата в уста
 и ја прашував Месечината..
 Да се одмаздам ли за болката..
 Умирам
 и со тоа полесна ли ќе ја направам смрта..
 еххх..
 пусто срце што ли ќе истрпи
 вчера беше камен..
 а денес..
 бледата светлина веќе го пали
 и го пеплосува..
 и ете пак исто..
 да се одмаздам или да проколнам..
 прашувам..
 зашиен на тврдата земја..
 и ги сопирам солзите на лутината..
 и почнувам да сонувам
 како лакомо цицам мрак
 и ноќта ја гризам крволочно..
 небаре така побргу ќе дојде денот
 бесмислена е оваа ноќ
 ревам..
 ќе дојде и тоа утро што ми го претскажаа
 кога младиот кнез
 од заседа со грмеш ќе ми ја пролија крвта
 на меѓата помеѓу стварноста и нестварноста..
 и потоа ќе се распилинам насекаде..
 туѓиот грев
 да туѓиот грев ќе го повлечи орозот..
 и така наредната ноќ никој не ја гризи...
 а сенката на кнезот..
 ќе бега, ќе бега споулавено довека...

Со чекорите мислите ги врзувам

Да се живее од денес за утре
Или подобро е утре да го живеам денешниот ден
И така најдобро ќе знам дека денес повторно сум чекорел

Со чекорите мислите ги врзувам
Во некој заплеткан сноп
Суров господар кон станав
Не им давам да се разливаат насекаде
Којзнае можеби некоја и планинава ќе ја прелета
Некаде немир ќе донесе

Навечер
Пред клепките нежен бакнеж да сторат
Отсајајот на твојот лик го гледам
Фтиснат е на перницата
Мора да сум го сликал завчера во сонот со солзите.
Станале соновни вестители
На јаве се предавници големи,
Им забранувам да доаѓаат
Изворот барам начин да го пресушам
Заборав ќе го наречам
Половина од срцето што ми остана тоа го бара.

Сега
И ветриштата не свират заносни валцери
Завиваат некако злокобно
Со свиреш кој ржи
Ги слушам без да се морничавам
Чекорам и размислува низ горава црна
Само борови високи растат
Тука не живее ни една срна
Чекорам со мислата неврзана
Да се живее од денес за утре
Или подобро е утре да го живеам денешниот ден
И така најдобро ќе знам дека денес повторно сум чекорел

Така Нека Биде

Застанав спроти неа и во времето и во просторот
несакав да зборувам со метафори
Ќе ја прашам тишината, додека ги прегнува моите мисли
Дали навистина пеперутките живеат само еден ден
Ќе ги затворам очите и ќе ја кажам вистината
Нашето алхемискло венчавање нека биде кристален мост
Под кој ќе тече реката низ која ќе пловат сите наши убави спомени.
Те венчавам со благословот на Афродита и Ерос
Биди вечна во моите очи, како што се вечни еоните
На овие мои зборови
Вечноста со восклик ги изговори судбоносните зборови...
Така Нека Биде

Судбина ,што да правиш

Не ги слушам веќе скришум твоите чекори
На мраморниот плочник од мојот град
Некои скитници,или беа безработници
Скриени шепкачи ги викавме отсекогаш
Кажаа
Дека црна земја те покрила
Ама ете
Никој од нив не го виде моето срце
Никој од нив не ги отвори мраморните порти на тоа срце
Да видат
Дека живееш
Живееш во најубавиот Рај
А Јас секојдневно чекорам по патиштата крвави

Би тргнал утре
Или задутре
Во мојот свет каде живеам вистински
Но земјава ме врзала
Би тргнал и сега
Но тогаш и ти не ќе постоиш повеќе

Судбина
Што да правиш

Солзите не ги познаваат верите
 Ни пак ликовите
 Тие се сечии
 И ничии
 Кои се раѓаат
 Во бескрајниот извор на времето
 А потоа
 Течат незапирливо од сеќавањата
 Понекогаш збеснато
 Понекогаш со мирен ток
 Но секогаш се како јато мали птици
 Кои срцето не успеало седало да им свие.

Солзите
 Во длабочините на ноќта
 Секогаш се под кожата
 Каде болат, болат вистински
 Чуваќи го така во себе мирисот на животот
 Солзите
 Се првите чеда родени од утробата на зората
 Стануваќи така најубаво дете на Надежда
 Кое зборува низ звукот на Камбаните
 Смириги океаните кои рикаат немирно
 Прегација Величенствената планина
 И не гледај никогаш назад
 Зошто постои време
 Каде месечината нема сјај
 И солзите вистински болат под кожата.

Ах солзи
 Секогаш стоите на границата од световите
 Каде со надеж исчекувам да ја стретнам
 А потоа
 Повторно со перото во рака да пишувам
 Како повторно се будам со насмевка
 Некажуваќи
 Дека Судбината е сеуште терет на душата

Уморен сум од овој лош ден

Би го одиграл моето последно танго со тебе
Но сепак го сместив во еден мал фрагмент од времето
Некаго, нека стои таму
Ќе те потсетам за ова во идниот живот
Некогаш кога повторно ќе паѓа дожд
А Јас и Ти
Ќе стоиме покрај Брези
Немора да ме сакаш
Немора да те сакам
Доволно ќе биде само да го одиграме Тангото
Додека дождот лие

Сега заврши се
И она време на кое се сеќававме
Остана само срцето од камен
И една нерасцутена ружа во мојата десна рака
Ќе заборавав
Бледее мирисот на твојот парфем во тишината
Додека и ова предвечерје полека доаѓа
Мислам дека е Октомври
Или сеедно е и да е Март
Знам дека надвор во воздухот
Недостасуваат неколку твои воздишки
И десетина мои вжарени погледи

Уморен сум од овој лош ден
Кој некогаш имаше почеток
Но сега нема крај

Фрлетеме во јама

Јас ги испеав сите тажни стихови
 Сега пеам само некои молитви
 Фрлетеме во јама
 Но сепак разберете
 Во ноќта глува ја слушам мојата песна
 Вие сепак фрлетеме во јама
 Ќе дојдат некои сенки
 Јас во празнината и ним ќе им кажам
 Ви простувам
 Ајде фрлетеме во јама
 Нека не ви се таложи веќе вашето мртво спокојство
 И вие еден ден ќе клекните пред истокот да молите
 И вам проклетијата ќе ве бабуњоса
 Ајде
 Ајде фрлетеме во јама
 Каде е собрана сета човечка тага
 Но и понатаму ќе ги развлекувам нејасните зборови
 За воскресот
 За распетието
 За колвањето во душата
 Ајде
 Ајде фрлетеме во јама
 И покријте ја јамата со земја, со камења, со бигори, со јадови
 Така нека заврши вашето страдание
 Ајде
 Фрлетеме во јама
 Јас сепак ја знам Благородната Молитва
 Слуша, слуша веќе трепетливото небо
 Ете сега знаете
 Вчера, ги испеав сите тажни песни
 Сега фрлетеме во јама

Рецензија

Љубовта,била првата инспирација за започнување на творештвото на Чернодримски,Љсбовта е таа која и го завршува своето поетско творештво.

Животот претставува само еден краток пат низ времето по кој некои од нас одат споро,а други побрзо. И токму љубовта е таа која што нас не врзува како светлина која ја носиме во своето срце каде и да одиме. Таа живее во нас,ни го осветлува и разјаснува и најмрачниот пат истовремено помагајќи ни да се пронајдеме себеси одејќи по него. Сите чувствуваме потреба за да го зачуваме тој оган во нашите души,бидејќи не воздигнува до небото кога грее но и не спушта до самото дно кога полека почнува да згаснува. Во еден момент не тера да се чувствуваме како да имаме се',а во другиот како да немаме баш ништо. И ќе има многу прекрасни мигови кои ќе сакаме да траат вечно,во кои ќе ја чувствуваме најголемата величина која ја собира и во најмалечките срца - љубовта.

Љубовта е една огромна величина, но сепак ја собира и во најмалото срце. Еден огромен свет, во кој ако знаеш да сакаш, ќе бидеш сакан. Љубовта е во сите нас, односно во нашите срца. Секој чувствува љубов, кон некого или нешто. Да живееш... Да копнееш... Да се будиш секое утро со помислата дека си некому потребен... Најубавото чувство. Тоа што нè исполнува. Ни го прави животот посебен и единствен. Единствен, на начин на кој некогаш бил само дел од нашите сонови. Што е тоа? Кое е тоа чувство кое може да ги помине сите препреки само за да спои две срца? Да, тоа е љубовта! Љубов – толку мало зборче, а сепак исполнето со многу емоции, чувства... Исполнето со огромна светлина и радост, но понекогаш и тага. Љубовта постоела отсекогаш и претставувала чувство без кое ако размислам, човечкиот род не би можел да опстане. Без разлика на времето, местото и положбата во која се наоѓале, луѓето секогаш биле способни да дадат љубов, па дури и да го дадат својот живот за оние кои ги сакале. Што е тоа љубов? Понекогаш ќе се прашаме. Всушност мислам дека тоа е најчесто поставувано прашање. За некого љубовта претставува само болка и страдање, додека за некого претставува најубавото и најпрекрасното нешто на светот, единствена причина за живеење. За мене љубовта е еден вид пријателство, да бидеш со тој што го сакаш во добро и во зло, да растете заедно, да

плачете, да се смеете... Да ги поминувате заедно најубавите моменти. Да си верувате еден на друг, но пред се да верувате во вашата љубов. Едноставно, тогаш целиот свет е само ваш, а на него постоите само вие двајца и нормално вашата љубов. Се уште не можам да зборувам за љубовта и нејзината убавина, но сепак мислам дека таа е дел од секого и дека некој има право да ја почувствува. Пролетта е време за вљубување. Па затоа се вели дека на вљубените целиот живот им е пролет. Љубовта е најубавото нешто на светот. Кога сум вљубен чувствувам дека целиот свет е мој, а светот е обоен со розова боја, прекрасна волшебна боја... Љубовта знам колку е слатка, но знам и колку боли. Не се откажав од љубовта, бидејќи таа доаѓа кон оние кои веруваат во неа. И секој пат кога ќе ги осетам оние пеперутки во стомакот, ја осеќам љубовта на своја кожа, сите убави мигови, се осеќам најубаво. Па дури и кога нема љубов во мојот живот, остануваат спомените од нешто поминато, спомени кои ми го одржуваат животот. Љубовта е најсилната сила. Сила која го врти светот. Во школо не учат за гравитациона, електростатичка и други сили кои не опкружуваат, но дали се тие и најважни? Тие се сили кои ги проучуваат некои научници, кои го трошат својот живот затворени во својата работна соба, проучувајќи ги законите и она што не опкружува. Но ниту еден човек, ниту еден научник или слично не може, не е способен да ги открие сите закони на љубовта. На таа сила која според мене има најголема моќ. Но љубовта е секогаш непредвидлива. Иако ни ја носи најголемата среќа во животот, знае да донесе и болка, тага и многу солзи. Но сепак тој баланс помеѓу среќата и тагата е неопходен во нашите животи и сето тоа се надминува. Најбитна е убавината на љубовта, за која доколку е вистинска вреди да се ризикува животот. Дали само еден цвет ја прави ливадата шарена? Дали само една ѕвезда го прави небото чудесно? Само еден лебед ли ги прави водите на езерото романтични? Започнав со мелодијата на пријателството, а завршувам со песната на љубовта. Љубовта е како музичка кутија која е затворена со катанче, а клучот на тоа катанче го има тој што го сакаме. А душата, таа претставува огледало, при секој поглед во него се гледа нашата љубов. Ако си го отвориме срцето, љубовта ќе ни ја отвори душата. Кога музиката од музичката кутија допира до мојата душа, започнува љубовта. А, кога ќе запре музиката се крши огледалото и се губи клучот – тука лежат одговорите на сите прашања. Неверствата и лагите ја трујат љубовта. Помалите лаги и неверства бавно ја уништуваат љубовта. Големите лаги и неверства ја уништуваат побрзо. Љубовта не значи само болка и повредување. Љубов значи: Љубовта да ја подариш на оној што

мислиш дека му е потребна и искрено и безусловно да го сакаш. Љубовта е најубавото нешто на светот, но само ако е возвратена! Секогаш носи љубов во твоето срце, затоа што само така ќе бидеш среќен и ќе те сакаат. А тоа, да бидеш сакан е најубавото нешто што може да ти се случи. Деновите потрошени без љубов, се залудно потрошени денови... Тој што те сака, и ти сакај го, но тој што те повредува, засекогаш избриши го од твојот живот. Ако си во мојот живот само за да си играш со моите чувства, не си го губи времето и оди си. Но, ако си тука да ме сакаш и да ми покажеш што е вистинска љубов, можеш да останеш засекогаш...

Би можели уште многу страни да потрошime за да ја опишубваме Љубовта, како нергија, љубовта како песна, љубовта како се, но и кога тие стотина страни ќе ги напишеме, ќе видиме дека има уште многу да се пишува.

Навистина Чернодримски ги избрал сите зборови за Љубовта за да ги поклони на вам Драги Мои.

Со Почит

Милена Арсова

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски(Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме

натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден

Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-
 9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-
 12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-
 15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На
 Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина
 крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-
 22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на
 Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-
 27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-
 30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов
 Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-
 35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот
 Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-
 38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините
 на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-
 43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите
 Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината
 и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на
 Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа 51.Од мене за Вас

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-
 Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по
 Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-
 5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска
 Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија
Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-
7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче
Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-
11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до
Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-
7.Молскавични Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска
Хроника-10.Прошетка по Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Од Мене за Вас

Скопје 2017 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент
Охридски”-Скопје

Од мене за Вас 2017 година 70 страни

ISBN-10 608-4778-79-8

ISBN-13 978-608-4778-79-0

EAN 9786084778790

